

LIBRIS

We know
books



Traducere din engleză de
Loredana Voicilă

STORIA
BOOKS

COLECTIA
YOUNG
ADULT



— Căsătorește-te în schimb cu mine!

Cuvintele au ricoșat, dând roată camerei, și în cele din urmă m-au izbit drept în piept, unde am simțit fiecare silabă ca pe o lovitură.

Mi-am umezit buzele și m-am străduit să răspund, în ciuda faptului că mă simțeam amețită.

— Vrei să te căsătorești.

Whit m-a fixat cu ochii lui albaștri, arzători și tiviți cu roșu, și a zis, fără să ezite:

— Da.

— Cu mine, am adăugat, pentru că aveam nevoie de clarificări.

De o lumină care să răzbească prin ceață.

M-am îndepărtat și el mi-a dat drumul. L-am măsurat cu privirea, neliniștită, în timp ce dădeam ocol patului, pentru că aveam nevoie de ceva tangibil între noi. Distanța mi-a limpezit mintea de mirosul de whisky care îl învăluia, dens și bogat.

Din nou, replica lui a venit rapid și cu convingere:

— Da.

— Să ne căsătorim, am repetat, pentru că încă aveam nevoie de clarificări.

Whit băuse și, din câte se vedea, nu un singur pahar.

— În biserică.

— Dacă e nevoie.

— Așa ar trebui, am zis.

Ideea părea firească și rațională. Spre deosebire de conversația noastră. Să mă căsătoresc la biserică era ceva ce aș fi făcut – parcă – într-o altă viață. În cea pe care fusesem pregătită să o trăiesc în Buenos Aires. M-aș fi căsătorit cu chipeșul Ernesto, un tânăr *caballero* pe placul mătușii mele, și aș fi trăit probabil în vecinătatea ei, astfel încât să mă poată avea sub ochi toată viața. Nu ar fi existat călătoria la Cairo. Zilele în care desenam zidurile templelor în caietul meu pentru schițe ar fi fost demult apuse. În schimb, mi-aș fi dedicat timpul unei alte persoane și, mai apoi, copiilor mei. Vedeam viitorul de parcă l-aș fi trăit deja. Inima, revoltată, a început să bată mai tare, și a trebuit să-mi reamintesc că mă aflam în Egipt.

Exact acolo unde îmi doream să fiu.

Whit a ridicat o sprânceană.

— Asta înseamnă că ești de acord?

Am clipit.

— Ai nevoie de un răspuns chiar în această clipă?

A întins brațul peste patul meu luxos de hotel, care în clipa de față era acoperit de fuste cu volane și jachete cu nasturi de aramă. Spre groaza mea, mai multe perechi de dresuri erau întinse pe un pui pufos de pernă, alături de furoul meu preferat, care era practic transparent. Whit mi-a urmărit privirea și, dând dovadă de o remarcabilă stăpânire de sine, nu a comentat nimic despre desuurile mele.

— Nu am neapărat nevoie de un răspuns chiar în această clipă, dar aș *prefera* unul, da! a răspuns Whit cu glas târăgănat. Pentru liniștea mea sufletească.

Atitudinea lui începea să mă scoată din sărite. Era vorba despre una dintre cele mai importante decizii ale vieții mele

și, dacă voia să iau lucrurile în serios, atunci ar fi trebuit să facă și el același lucru. Mi-am împins hainele într-o parte, m-am aplecat și am tras valiza de sub pat, apoi am trântit-o în locul eliberat. Fără ceremonie și fără să-mi pese că le voi șifona, am început să-mi arunc hainele înăuntru. Mi-am băgat în valiză pantalonii turcești, cămășile din bumbac și fustele în carouri. Mi-am făcut desuurile ghem și le-am azvârlit și pe ele înăuntru.

Whit privea îngrijorat muntele din ce în ce mai mare din geamantan.

— Ce faci?

— Ce ți se pare că fac?

Mi-am aruncat înăuntru papucii din satin, ghetetele pe care le purtasem în Philae și pantofii cu toc. Mi-am rotit privirea prin încăperea, cu mâinile-n șold. Ce-mi lipsea?

— Suntem în mijlocul unei conversații, dar tu ești deja cu un picior pe ușă afară.

Whit a întins mâna și a scos niște haine, apoi perechea de ghete.

— Scuză-mă, dar împachetez, am zis, îndesându-mi cămașa înapoi în geamantan.

— În niciun loc de pe planeta asta ceea ce faci tu nu se cheamă împachetat! a declarat Whit, cu o privire dezgustată la cămașa mea făcută ghem.

— Acum ești răutăcios.

— Ți-am pus o întrebare, Inez.

M-am uitat urât la el și am întins mâna după ghete.

— Am nevoie de ele.

— Nu și-n clipa de față.

Le-a dat drumul pe podea și, fără să-și dezlipească privirea de la mine, mi-a apucat geamantanul cu ambele mâini, l-a răsucit cu fundul în sus și a răsturnat totul afară.

— De ce nu-mi spui ce te supără cu adevărat? m-a întrebat.

Cielos, era insuportabil!

— Ai băut.

— Și?

Vocea mi s-a ridicat cu mai mulți decibeli, într-un mod cât se poate de nepotrivit pentru o domnișoară:

— Și? Cum pot ști că vorbești serios?

Whit a dat roată patului. Sigur pe picioare, mâinile nu îi tremurau. Nu vorbea împleticit. Cuvintele i-au ieșit pe gură clar, cu inflexiuni tăioase, de parcă ar fi fost ultima propoziție pe care o rostea dinaintea unui pluton de execuție.

— *Vreau să mă căsătoresc cu tine.*

Am gesticulat spre muntele de haine de pe pat, mare cât mine.

— În ciuda haosului.

Încet, și-a îndreptat vârful degetului arătător spre colțul gurii mele și l-a atins delicat.

— Cu nimeni altcineva.

— Ah!

— Ei bine?

Am văzut cu coada ochiului că un articol de lenjerie alunecase de pe pat pe pantoful lui. M-am aplecat, ca să-l recuperez, dar el a fost mai rapid. L-a depus cu delicatețe deasupra uneia dintre perne.

Am observat o undă vagă de roșeață înflorindu-i în obraji.

Mi-a trecut prin gând că nu îl văzusem niciodată pe Whit roșind.

Îl văzusem haotic, rânjind, furios și amuzat. Dar niciodată jenat. Priveliștea îmi reamintea cu cine am de-a face. Whit era prietenul meu, poate cel mai bun prieten pe care îl aveam. Mă sărutase când crezuserăm că vom muri închiși în acel mormânt, când aerul ne devenise treptat un dușman periculos. Îmi strânsese mâna în întineric și-mi împărțășise cel mai mare regret al lui.

Atunci când cineva îndrăznise să mă rănească, îl distrusese.

Acesta era bărbatul care mă cerea în căsătorie.

— Ți-aș lăsa mai mult timp de gândire, a zis Whit, dar *părăsești țara.*

Era adevărat – unchiul meu mă voia dusă. Pentru binele meu, de parcă ar mai fi putut să mă protejeze după ce trăisem oroarea de a-mi vedea verișoara împușcată în cap, la nici zece pași de mine.

Elvira.

Durerea m-a înjunghiat în inimă și m-am simțit din nou învăluită într-un nor de confuzie. Nu mi se părea cu putință că n-am să-i mai văd niciodată zâmbetul zvăpăiat, chiar înainte să încalce una dintre numeroasele reguli impuse de mama ei. Că n-am să-i mai aud vocea sau să ascult o poveste spusă de ea. Viața îi fusese secerată; o carte închisă pentru totdeauna, cu un final demn de un coșmar groaznic.

Trebuia să rămân în Egipt de dragul Elvirei.

Mama mea cea trădătoare era de vină pentru dispariția ei. Durerea m-a strivit în chingile sale, ca într-un pumn strâns cu putere, și un hohot de plâns și-a făcut drum în sus, spre gâtul meu. Am înăbușit fără milă emoția, dornică să o înlocuiesc cu alta, care n-avea să mă pună la pământ.

Furia îmi fierbea în sânge, gata să dea în clocot.

Ceea ce-mi doream cel mai mult era să pornesc pe urmele mamei. Să o arunc în închisoare și să o las să putrezească acolo pentru totdeauna. Voiam să-mi spună ce îi făcuse tatei, să-mi spună dacă era încă în viață, închis pe undeva, ea fiind singura care știa cum să-l găsească. Mi-au venit în minte ultimele cuvinte ale lui *papă* din cea din urmă scrisoare.

Nu renunța niciodată să mă cauți!

Dacă mă aflam pe alt continent nu puteam face nimic.

Am înțeles imediat ce îmi spunea Whit printre rânduri. Dacă mă căsătoream cu el, urma să fiu stăpâna propriei sorți. Gândul mă ametea. Un destin necontrolat. Dreptul la

propria avere, fără să mai depind de unchiul meu, și, în rolul de femeie măritată, șansa de a merge oriunde fără să fiu însoțită. Propunerea lui Whit era atrăgătoare. Dar mai era ceva. Lucrul pe care nu l-aș fi putut anticipa atunci când pornisem spre Egipt.

Mă îndrăgostisem de Whitford Hayes.

Îl iubeam din toată inima, în ciuda faptului că mintea îmi cerea să fiu mai rațională. Dar îl iubeam într-un fel care însemna pentru totdeauna. Nu fusesem sigură până în această clipă, când îi priveam lung chipul, care părea deopotrivă vulnerabil și rece. Teroarea m-a încolțit. Nu mă simțisem niciodată atât de afectată, de vulnerabilă și de neajutorată.

Din nou, creierul mi-a spus: *Ceea ce simți este pură nebunie!*

Vocea părea sobră și convingătoare.

— Gândește-te, atunci. Și dă-mi de știre.

Whit mi-a zâmbit vag și următoarele cuvinte pe care le-a rostit au sunat mai mult a el însuși.

— De preferat înainte să te urci în trenul spre Alexandria.

A ieșit și ușa s-a închis în urma lui cu un clic tăcut.

— *Miércoles!** am zis în camera goală.

* *La naiba!* (n.r.)



PARTEA ÎNTÂI

ORAȘUL ORAȘELOR



CAPITULO UNO

L-am lăsat pe Whitford Hayes să aștepte. Douăsprezece ore mai târziu, încă nu eram hotărâtă. Mă îngrijora cât de tare îmi doream să-i spun da. În timpul petrecut în Egipt, un lucru am învățat clar, și anume că nu puteam avea încredere în judecata mea. O concluzie dezamăgitoare și terifiantă. De acum înainte trebuia să fiu în gardă, indiferent de ce își dorea inima mea. În plus, ce avea să se întâmple *dacă* mă căsătoream cu el? Whit făcuse o promisiune altcuiva și, chiar dacă nu fusese alegerea lui, își dăduse cuvântul altei femei. Insistase să păstrăm distanța și fuseserăm amândoi de acord că între noi există prietenie și nimic mai mult. Apoi mă sărutase, când crezusem că suntem pe cale să murim, și astfel balanța s-a înclinat și ne-am pierdut echilibrul.

Totul s-a schimbat cât am fost închiși în acel mormânt.

Propunerea lui însemna că ține la mine? Era la fel de implicat pe cât eram eu?

Aș fi putut să-l întreb, dar nu ar fi trebuit să-mi facă un soi de declarație când m-a cerut în căsătorie? Un simplu *Te ador!* ar fi fost foarte apreciat. Acum, dacă mă gândeam bine,

Whit nu îmi adresase cu adevărat întrebarea. În schimb, zisese: *Căsătorește-te cu mine!*, așa, pur și simplu. Fusesem atât de zguduită, încât nu avusesem timp să-mi adun gândurile înainte să părăsească încăperea. În schimb, treceam întruna de la agonie la extaz. Pierdusem toate lucrurile care-mi fuseseră dragi. Familia pe care crezusem că o am. Pe Elvira. Descoperirea mormântului Cleopatrei. Toate fuseseră distruse de o singură persoană.

Dacă *mamá* va distruge și asta?

Am tras de eșarfa de la gât. Mama mi-o dăduse ca să micșorez cu ajutorul ei zeci de artefacte din mormântul Cleopatrei și, din cine știe ce motiv, o păstrasem, când probabil ar fi trebuit să o ard. Bucata aceasta de material era o dovadă a trădării ei. O simțeam ca pe un lanț, care mă lega de mama. Poate că, dacă voi trage destul de tare, mă va conduce cumva spre locul în care se ascunde.

— Nu mai trage de eșarfa aia! De ce îți târșii picioarele? m-a întrebat *tío* Ricardo, pe un ton plin de nerăbdare. Whit așteaptă.

M-am crispat. Mda, așteptarea era o stare care-l caracteriza bine în clipa de față.

— *Él es paciente, tío!*

— Ha! Whit? Răbdător? Tu nu-l cunoști cum îl cunosc eu! a pufnit unchiul. În ultima vreme am mâncat doar supă, *y me muero de hambre!* Am nevoie de o masă sănătoasă, Inez, iar dacă te vei împotrivi în vreun fel voi începe să țip.

I-am aruncat o privire țâfnoasă, chiar dacă el nu putea să mă vadă. În mod categoric nu murea de foame – mă asigurase personal de asta. Nu eram o persoană violentă din fire, dar acum mă gândeam cum ar fi să arunc cu ceva în el. *Din nou*, *tío* Ricardo refuzase să stea în pat. Ai fi putut crede că-i propusesem să muște dintr-o ceapă crudă ca dintr-un măr. În schimb, acum mă trăgea după el în timp ce ne croiam drum prin salonul opulent de la Shepheard's, cu o mână încleștată

în jurul încheieturii mele. Pe cealaltă o avea prinsă într-o bandulieră, la care se uita urât din când în când, din moment ce purta ranchiună tuturor lucrurilor care-l țineau departe de Philae. În plus, măsura cu o suspiciune profundă toate persoanele care treceau pe lângă noi pe hol. Când a văzut doi domni intrând în lobby și îndreptându-se spre scara centrală, m-a tras cu forța după un colț, unde am așteptat ca ei să treacă.

De data aceasta n-am mai încercat să-mi ascund exasperarea.

— Dar ce crezi că mi se poate întâmpla la al treilea etaj al hotelului?

Tío Ricardo nu se uita la mine, stând cu ochii înfipti în cefecele celor doi domni care se retrăgeau, probabil, în camera lor.

— I-ai mai văzut până acum?

Mi-am smuls brațul din strânsoarea lui.

— Ar trebui să te odihnești, nu să judeci turiști nevinovați.

În sfârșit, unchiul meu și-a aplecat fața bărboasă spre mine. Era mult mai înalt decât mine, mirosea a săpun cu parfum de citrice și, lucru rar, purta haine călcate și pantofi lustruiți. Consecințe ale faptului că își petrecuse ultimele zile în hotel.

— N-ai învățat nimic? Oamenii lui Lourdes ar putea fi *oricine!*

— Dacă ar fi vrut să mă omoare, ar fi avut destule ocazii până acum. Dar nu m-a ucis, am șoptit. Sunt fata ei totuși. Singurul ei copil.

— Ai văzut până unde este în stare să meargă ca să-și apere interesele. Nu te baza pe fărâma de afecțiune maternă pe care crezi că ar putea s-o aibă pentru tine.

Ridurile adânci strănse în colțurile buzelor unchiului meu s-au netezit. M-a privit blând, cu ochi de aceeași culoare ca ai

mei – ochi verzi-căprui, care-și schimbau nuanța în funcție de dispoziție. În adâncul lor se ascundea mila, imposibil de îndurat.

— Necazurile o urmează pretutindeni. Tu, mai mult decât oricine altcineva, ar trebui să știi asta.

Mi-am întredeschis buzele și în minte mi-a străfulgerat o amintire. O scânteie de moment, ca tăietura lăsată de lama unui cuțit în piele.

Elvira îmi striga numele – mă chema, în timp ce trăgaciul era apăsător și glonțul țâșnea spre ea. O clipă mai târziu, i-am văzut chipul sfârtecat, de nerecunoscut, cu sângele care i se strângea lac sub ceafă, pătând nisipul de aur.

Dacă aș fi putut, aș fi dat ani din viață ca amintirea să-mi fie ștersă din minte.

— Cred că acum suntem în siguranță, a zis unchiul și s-a sprijinit din nou de mine, trăgându-mă aproape cu totul pe hol cu mâna lui rănită. Avem multe de discutat!

În mod obișnuit, i-aș fi dat o replică pe măsură, dar cuvintele lui mă înghețaseră până la os. Nu aș fi putut uita nicio dată cine era mama. O maestră a manipulării și un strateg iscusit. O mincinoasă și o hoată. O femeie care-și putea trăda fiica – chiar o și făcuse –, însetată de putere și capabilă de orice pentru dobândirea unor bogății. De o cruzime rece, pentru că o sacrificase pe Elvira fără nicio remușcare.

O femeie rătăcită.

Fii cu ochii-n patru! mi-am zis. Ne-am continuat drumul spre salon, dar de data aceasta am urmat exemplul unchiului, atentă la împrejurimi.



Salonul era plin de oaspeți care ședea în jurul meselor acoperite cu fețe albe ca zăpada, în vreme ce chelnerii purtau cu

îndemânare tăvi încărcate cu ceainice de argint și cești de porțelan. Whit stătea în fața mea, îmbrăcat cu o cămașă albastră, băgată în pantalonii kaki. Corpul lui masiv umplea scaunul delicat, umerii lați acoperind cu totul spătarul. Nu era nevoie să mă uit sub masă ca să știu că era încălțat cu ghetele lui preferate din piele, legate cu șireturi până la jumătatea gambei. Și-a turnat cea de-a doua ceașcă cu cafea și am știut că nu o să-și pună zahăr sau lapte, preferând să o bea neagră.

Mi-am smuls privirea de la el, conștientă că unchiul meu stătea la câțiva centimetri de mine, și am ridicat ceașca cu ceai, ca să-mi ascund îmbujorarea. Lichidul mi-a ars limba, dar l-am înghițit, ca să trag de timp. Simțeam greutatea privirii unchiului meu, care măsură totul cu atenție. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă dau de gol.

Tío Ricardo nu ar fi apreciat profunzimea sentimentelor pe care le aveam față de Whit.

— Vom pleca în câteva zile, i-a spus unchiul meu lui Whit.

— Mă tem că doctorul este de altă părere, i-a replicat el cu calm. Ți-a recomandat să stai la pat încă o zi sau două și te-a avertizat să nu depui prea mult efort dintr-odată.

Unchiului i-a scăpat un mârâit înăbușit.

— Philae nu este nici pe departe la mare distanță de aici.

— Doar la câteva sute de kilometri, a comentat Whit, fără să se arate impresionat de temperamentul aprins al unchiului. Ar putea să ți se deschidă copcile, să riști o infecție...

— *Whitford!*

Aproape împotriva voinței mele, privirea mi-a alunecat în direcția lui. Nu o puteam controla, tot așa cum nu mi-am putut controla hohotul ușor de râs care mi-a scăpat printre buze. Unchiul meu nu era irascibil doar cu mine, ci își revărsa firea vulcanică și asupra lui Whit.

Doar că el știa să-i facă față mai bine.

— Faci cum vrei, dar i-am promis doctorului că îi voi

transmite avertismentul, a zis Whit, cu un zâmbet vag. Acum, cel puțin în această privință, am conștiința împăcată.

N-ai fi avut cum să bănuiești că, cu doar câteva ore înainte, vorbise despre căsătorie. Se purta ca de obicei, arborând un aer amuzat, care ascundea o doză profundă de cinism. L-a privit pe unchiul meu în ochi, cu încredere, cuvintele alunecându-i de pe buze fără ezitare. Mâinile țineau ferm tortița ceștii de cafea.

Un singur lucru îl trăda.

De când luasem loc pe scaun, nu-și întorsese nicio clipă privirea spre mine.

Nici măcar o dată.

Tío Ricardo a mijit ochii.

— În ce te-ai mai băgat? Sau e mai bine să nu știu?

— În locul tău, nu m-aș amesteca, a zis Whit, apoi a băut lung din cafea.

Încă nu se uita la mine. De parcă s-ar fi temut că, privindu-mă, aș fi putut să-i descopăr toate secretele.

Unchiul meu a dat farfuria la o parte – mâncase pita, pe care o înmuiase în humus și tahini, și patru ouă prăjite. În ciuda frustrării pe care mi-o trezea, eram bucuroasă să văd că i-a revenit apetitul.

— Hmm, a mormăit *tío* Ricardo, dar s-a dat bătut. Și acum, Inez, a început el, căutându-se prin buzunarele de la jachetă. Am biletul tău de tren spre Alexandria. Vei pleca săptămâna aceasta și sper că voi avea timp să-ți găsesc o însoțitoare pentru drum. Din păcate, doamna Acton s-a îmbarcat deja, a zis, aruncându-mi o privire vexată. Apropo, mi-a fost al naibii de greu să o calmez după ce ai abandonat-o. S-a simțit foarte jignită.

Aproape că uitasem de draga doamnă Acton, o femeie pe care el o plătitise ca să mă escorteze înapoi în Argentina, când ajunsese în Egipt. O păcălisem și reușisem să evaderez din

hotelul în care unchiul meu încercase să mă țină închisă până când avea să mă poată trimite pachet înapoi acasă. Nu reușeam însă să mă conving că ar trebui să simt vreun pic de remușcare. Nici măcar nu i-am putut da replica.

Mintea îmi era la data fixată pentru următoarea mea plecare.

Până la sfârșitul săptămânii.

Unchiul a exclamat triumfător și a scos ceva din buzunar. A fluturat în aer două bilete, pe care mi le-a întins imediat. Mi-am coborât privirea, refuzând să ating hârtiile: un bilet de tren, dus, spre Alexandria și un loc rezervat pentru Buenos Aires.

Zgomotele din salon s-au estompat, zumzetul continuu preschimbându-se într-un murmur. M-am gândit că aș putea să scufund biletele în paharul cu apă. Mi-am zis că aș putea să le rup în bucățele și să i le arunc unchiului în față. Cererea în căsătorie a lui Whit se profila dinaintea mea, uriașă, o cale de scăpare din exil. Whit îmi oferea un colac de salvare, o șansă ca să îndrept lucrurile. Un mod de a-mi obține independența și de a o opri pe mama, cu tot cu comportamentul ei mârșav. Răspunsul la întrebarea lui Whit a început să mi se cristalizeze în minte. Mi-am ridicat delicat fruntea și am privit spre el.

Și, pentru prima oară de când mă așezasem la masă, m-a privit și el în ochi.

Ochii lui albaștri ardeau.

A ridicat o sprânceană – era o întrebare nerostită al cărei răspuns doar eu îl știam. A citit cu siguranță ceva pe chipul meu, pentru că și-a lăsat ceașca jos și s-a ridicat de la masă.

— O să stau pe terasă cât puneți voi la punct detaliile.

Tío Ricardo a mormăit ceva, distrat. Atenția lui era îndreptată asupra unui bărbat cu pielea întunecată, care lua cina alături de familia lui, în celălalt colț al salonului. Purta fes și un costum călcat la dungă. Înainte să se retragă, Whit mi-a

aruncat o privire cu subînțeleș. Mi s-a accelerat pulsul; știam că voia să gădesc o cale ca să ne întâlnim afară, departe de unchiul meu.

— Scuză-mă o clipă! Am dat peste un prieten, mi-a spus *tío* Ricardo. Așteaptă aici!

— Dar mi-am terminat deja micul-dejun, i-am zis. Cred că mă voi duce înapoi în camera mea...

— Nu fără mine, mi-a spus el, în timp ce se ridica de la masă. Cinci minute.

M-a fixat cu privirea lui aspră și a așteptat să îi aprob cerința.

Era aproape prea ușor. Am strâns din buze, ca un catâr încăpățânat, și am cedat fără tragere de inimă. Unchiul a dat din cap și s-a întors, iar după ce m-am asigurat că nu va băga de seamă scaunul meu gol, am luat-o spre terasa unde mă aștepta Whit. Holul era plin ochi cu oaspeți de pretutindeni, în urechi răsunându-mi mai multe limbi, în timp ce-mi croiam drum prin mulțime. Ușa din față fusese lăsată deschisă pentru mine și am pășit afară, clipind în lumina soarelui. Deasupra, un cer albastru, fără niciun nor, se întindea peste Cairo. Orașul orașelor, așa cum îl botezaseră istorici renumiți, cărora trebuia să le dau dreptate. Încă din zorii veacurilor, acest loc fusese o minunăție.

Uram gândul că trebuia să-l las în urmă.

Whit stătea la masa lui preferată din răchită, vopsită într-o nuanță intensă de verde, cu fața la stradă. De la înălțime, putea să vadă cine intră și cine iese. Am mărșăluit țintă spre el și nu m-am deranjat să mă așez. Mă văzuse din clipa în care pusese piciorul pe terasă, desigur, așa că și-a ridicat bărbia, gata să mă întâmpine cu fruntea sus.

— De ce m-ai sărutat în mormânt? am cerut să știu.

— Pentru că nu voiam să mor fără să fi făcut asta o dată, mi-a răspuns imediat. Măcar.

M-am lăsat să cad pe scaunul din fața lui.

— Ah!

— Pentru prima oară în viață, eu sunt cel care alege pentru mine, mi-a spus pe un ton scăzut. Prefer să mă căsătoresc cu o prietenă în locul unei străine.

O prietenă. Doar asta eram pentru el? M-am foit pe scaun, încercând să afișez aceeași nonșalanță degajată pe care o arăta el. În acea clipă îi uram stăpânirea de sine.

— Nu va fi supărată logodnica ta?

— Draga mea, nu îmi pasă câtuși de puțin de ea.

Whit s-a aplecat spre mine și m-a privit în ochi. Vocea i-a devenit o șoaptă răgușită.

— Încă aștept răspunsul tău, Inez.

Am simțit o undă electrică trecându-mi prin tot corpul și m-am străduit să nu tremur. Era o hotărâre importantă - cea mai importantă din viața mea.

— Ești sigur?

— N-am fost mai sigur de ceva în toată viața.

— Atunci, hai să ne căsătorim! i-am zis cu respirația tăiată.

Parcă fusese un balon umflat de griji. Umerii i s-au relaxat și toată încordarea s-a risipit. Ușurarea i-a destins trăsăturile: gura i s-a înmuiat, maxilarul i s-a descleștat. Nu băgasem de seamă cât de agitat fusese în așteptarea răspunsului meu. Entuziasmul și încântarea îmi vibrau în sânge, accelerându-mi bătăile inimii. Îi dădusem emoții lui Whitford Hayes!

Dar și-a revenit repede și a rânjit la mine.

— Peste trei zile ți se pare bine?

— Trei zile? E măcar cu puțință?

— Cu siguranță nu e imposibil, a zis Whit, trecându-și mâna prin părul răvășit. E al naibii de complicat însă.

— Spune-mi!

— Avem nevoie de un preot, de licență, de biserică și de un martor, a continuat, numărând pe degete. Apoi va trebui să

dau de știre la Oficiul Consulatului Britanic din Cairo, care va înștiința Serviciul Stării Civile din Marea Britanie.

Am ridicat din sprâncene.

— Ai dedicat ceva timp acestor aspecte, am remarcat cu un gol în stomac. Erai atât de sigur că voi spune da?

— Am sperat, a spus Whit după o ezitare scurtă. A fost mai ușor să mă gândesc la toate aceste detalii decât la un eventual refuz.

— Detalii de care trebuie să ne ocupăm pe sub nasul unchiului meu. Nu trebuie să fim prinși.

— După cum ziceam, e al naibii de complicat, mi-a răspuns Whit, fără să-și piardă nicio clipă zâmbetul de pe buze. Dar avem trei zile la dispoziție.

Am strâns cu putere colțul mesei. Nu-mi venea să cred ce turnură luase viața mea. Bucuria și nerăbdarea îmi furau aerul din plămâni, însă nu puteam să alung senzația că îmi scăpa ceva. *Papá* îmi spunea mereu că i-ar plăcea să iau lucrurile mai încet și să fiu atentă la detaliile pe care le treceam în mod constant cu vederea. I-am auzit glasul egal în gând, certându-mă cu blândețe:

Atunci când te miști repede, hijita, este ușor să-ți scape din ochi ceea ce se află chiar în fața ta.

Dar tata nu era aici. Nu știam unde se află, nu știam nici măcar dacă e în viață. Mama mi-a spus că unchiul meu îl ucisese pe tata, dar ea era o mincinoasă. Ar fi putut să fie închis pe undeva, să aștepte ca eu să pun cap la cap toate piesele de puzzle. Am dat grijile la o parte. Erau alte detalii asupra cărora trebuia să-mi concentrez atenția acum. Eu și Whit trebuia să găsim cumva o cale să ne căsătorim fără ca nimeni să afle.

În niciun caz unchiul meu.

— Ce vrei să fac?

Whit s-a rezemat de spătarul scaunului din răchită, și-a împreunat mâinile pe abdomen și a rânjit.

— Păi, ce știi tu să faci cel mai bine, Inez.

Expresia de pe chipul lui era una caldă, pe jumătate amuzată, pe jumătate tachineându-mă. Zâmbetul lui îmi spunea că mă cunoaște prea bine.

— Vreau să te afli fix în locul în care n-ar trebui.

WHIT

Era, de departe, una dintre cele mai proaste idei din câte avusesem vreodată.

În fața mea se înălța Clubul Sportiv Khedivial: o clădire construită în stil european, vopsită în culori neutre, înconjurată de palmieri și copaci luxurianți. Amărăciunea mi-a inundat gura, ca un vin acru. Doar cei din armata britanică și civilii englezi cu funcții de rang înalt erau primiți înăuntru. Dar, în vreme ce numele și titlul meu îndeplineau aceste cerințe, îmi pierdusem – în mod dezonorant – locul în armată. Eram fiul căzut în dizgrație al Marii Britanii și nu voiam să mă schimb.

Nimeni nu-mi va deschide larg ușile ca să mă întâmpine.

Dar aveam nevoie de un preot, de biserică, martor și licență de căsătorie. Pentru ca mariajul nostru să aibă vreun pic de credibilitate, trebuia să apelez la cineva din interior pentru ultimele două puncte de pe listă. La cineva cu care nu mai vorbisem de luni bune. Dumnezeuule, de un an? De când fusese demis, timpul s-a scurs pe nesimțite. Bărbatul acesta îmi fusese prieten și, chiar dacă-l îndepărtasem, am încercat de câte ori am avut ocazia să aflu vești despre el, nu că el ar fi știut asta. Părinții lui erau fermieri din Bolivia și îl